

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/25/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010189
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010189.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, v zastúpení Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/065/2012 zo dňa 25.9.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/065/2012 zo dňa 25. septembra 2012 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500,-Eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Odporca rozhodnutím č. RP/065/2012 zo dňa 25. septembra 2012, vydaným v správnom konaní č. 313-PLO/O-3604/2012 postupom podľa ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z., alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodol o tom, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 23. apríla 2012 o cca 15:55 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Hotel paradise, ktorý klasifikoval ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá „zobrazovanie promiskuitného sexuálneho správania formou zábavy“, „sexuálne scény alebo sexuálne správanie, ktoré sú prezentované ako forma zábavy“, „obscénne gestá“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1 500 EUR. Súčasne vyslovil,

že podľa ust. § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložíla“ a v zmysle ust. § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu podal v zákonnej lehote opravný prostriedok navrhovateľ z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie odporcu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v konaní odporcu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie.

Navrhovateľ vychádzajúc z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. 6Sžo/31/2011, 8Sž/18/2011, 5Sž/17/2011), Ústavného súdu SR (III. ÚS 192/06) ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (Beian proti Rumunsku), podľa ktorej sa trestnoprávne princípy v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú a trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy, má za to, že vzhľadom na nedostatok špeciálnej právnej úpravy v správnom konaní, je na základe analógie treba aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, t. j. uloženie jednej sankcie za správny delikt spočívajúci vo viacerých čiastkových útokoch. Podľa názoru navrhovateľa odporca tým, že konanie účastníka, špecifikované vo výroku napadnutého rozhodnutia, posúdil ako samostatný skutok a nie ako čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu, ktorý mal spojiť s ďalšími čiastkovými útokmi pokračovacieho správneho deliktu, porušil princípy administratívneho trestania a nesprávne právne vec posúdil, čím zasiahol do práv vysielateľa na súdnu a inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované Ústavou SR a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd. Uviedol, že z rozhodovacej činnosti odporcu vyplýva, že na svojich zasadnutiach začal správne konania 225-PLO/O-2719/2012 (odvysielané dňa 24. apríla 2012), 250-PLO/O-2719/2012 (odvysielané dňa 5. marca 2012 a 6. marca 2012) 251-PLO/O-2720/2012 (odvysielané dňa 6. marca 2012 a 7. marca 2012), 281-PLO/O-3283/2012 (odvysielané dňa 22. marca 2012), 284-PLO/O-3286/2012 (odvysielané dňa 15. marca 2012 a 16. marca 2012), 286-PLO/O-3288/2012 (odvysielané dňa 19. marca 2012 a 20. marca 2012), 287-PLO/O-3289/2012 (odvysielané dňa 20. marca 2012 a 21. marca 2012), 288-PLO/O-3290/2012 (odvysielané dňa 21. marca 2012), 313-PLO/O-3604/2012 (odvysielané dňa 23. apríla 2012), 271-PLO/O-3052/2012 (odvysielané dňa 17. apríla 2012) vo veci porušenia ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní týkajúce sa rovnakej skutkovej podstaty správneho deliktu, išlo o čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené s objektívnou súvislosťou s jednotiacim zámerom páchatel'a ako v prejednávanej veci. V tej súvislosti dal navrhovateľ do pozornosti konanie vedené proti nemu 225-PLO/O-2361/2012, ktorého začatie bolo vysielateľovi oznámené 15. mája 2012 a teda z toho vyvodil záver o tom, že odporca mal všetky čiastkové útoky spočívajúce v porušení ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní, ktoré sa uskutočnili pred uvedeným dátumom posudzovať ako čiastkové útoky jedného správneho deliktu a za tento delikt udeliť jednu sankciu. Navrhovateľ spochybňujúc argumentáciu odporcu o neexistencii objektívnej a subjektívnej súvislosti jednotlivých čiastkových útokov pokračovacieho správneho deliktu uviedol, že skutková podstata namietaného porušenia povinnosti je v danom prípade identická a to porušenie ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní, ktorý má jednotnú definíciu, spôsobom spáchania je označenie programu nepríslušným symbolom. Predmetom útoku sú maloletí, na ktorých sa vzťahuje ochrana JSO, pričom časové hľadisko údajného spáchania správneho deliktu je rovnako splnené.

Navrhovateľ poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/31/2011 z ktorého vyplýva, že „výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní“ konštatoval, že výrok napadnutého rozhodnutia jednoznačne neobsahuje obsahové náležitosti výroku, nakoľko v ňom absentuje spôsob spáchania skutku, kedy mal vysielateľ porušiť povinnosť. Uvedené podľa jeho názoru spôsobuje nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia, majúť za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť, čo zakladá dôvod na jeho zrušenie v zmysle ust. § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. Taktiež rozhodnutie rady považuje za arbitrárne neposkytujúce mu relevantnú odpoveď a dôvody na to, ako má prispôsobiť svoje konanie do budúcnosti tak, aby sa vyhol možnému porušeniu povinnosti, keď sa odporca nevysporiadal s námietkou navrhovateľa, ktorým

argumentoval postupom odporcu v konaniach 250-PLO/O-2719/2012, 251-PLO/O-2720/2012, v ktorých odporca konanie zastavil, hoci boli obsahovo identické s konaním, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu (išlo o odvysielanie rovnakého programu a namietané neoznačenie príslušným symbolom JSO). Napadnuté rozhodnutie bez takéhoto odôvodnenia považuje za nepreskúmateľné a nezrozumiteľné vzhľadom na nedostatok dôvodov.

Navrhovateľ ďalej namietal, že napadnutým rozhodnutím, vrátane konania a postupu, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzali, odporca porušil jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu garantované Ústavou SR a Dohovorom a to konkrétne čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru tým, že práve na okolnosti, za ktorých bol dôkaz, ktorý bol podkladom pre vydanie rozhodnutia - záznamy odvysielaného programu, ktoré však odporcovi nedodal vysielateľ, ale tieto si vyhotovil odporca na svojom vlastnom nahrávacom zariadení, nie sú schopné eliminovať všetky pochybnosti o spoľahlivosti, relevancii a presnosti tohto dôkazu a tým pádom do značnej miery spochybňujú kvalitu predmetného dôkazu. Vysielateľ - navrhovateľ namietal autenticitu predložených dôkazov, pričom zastáva názor, že vyhotovenie záznamu z programu musí zodpovedať minimálnej požiadavke správneho trestania a teda vysielateľ musí byť upozornený na vyhotovenie záznamu vysielania z programu a pokiaľ sa tento vykonáva na zariadení odporcu, má právo byť prítomný pri takomto úkone, z dôvodu overenia autenticity. Pri vyhotovení predmetných záznamov nebol prítomný zástupca navrhovateľa, ani navrhovateľ, dokonca žiaden nezávislý svedok, ktorý by mohol potvrdiť autenticitu záznamu z vysielania, ani spôsob a okolnosti za akých bol tento záznam získaný, čo je v rozpore s ust. § 34 ods. 1 Správneho poriadku kedy „na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Navrhovateľ má za to, že spôsob akým bol dôkaz získaný a použitý v konaní proti vysielateľovi, mal jednoznačný vplyv na konanie ako celok a zapríčinil porušenie práva na spravodlivý súdny proces, súdnu a inú právnu ochranu, čím konanie ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia trpí vadou, ktorá mala vplyv na jeho zákonnosť.

Navrhovateľ namietol aj nesprávne právne posúdenie veci, keď odporca konanie navrhovateľa posúdil ako porušenie povinnosti označiť odvysielaný program klasifikačným znakom 18 ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov. Práve naopak navrhovateľ sa domnieva, že v danom prípade išlo o správny symbol a predmetný program nie je potrebné označiť ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, pretože zobrazenie programu neobsahovalo hodnotiace kritériá, pre ktoré by bolo potrebné daný program označiť vyšším stupňom nevhodnosti tak, ako to uvádza odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia. Okrem iného podľa názoru navrhovateľa neboli naplnené hodnotiace kritériá jednotlivých kategórií JSO a odporca vychádza z informácií, ktoré nevyplyvajú zo zisteného skutkového stavu a predstavujú len subjektívne dotvorenie prostredia odvysielaného programu. Poukázal na to, že program predstavoval „reality šou“ a akékoľvek prejavy vzájomnej náklonnosti medzi účinkujúcimi v programe nepredstavoval formu zábavy ako hodnotiace kritérium. Odporca sa taktiež podľa názoru navrhovateľa dostatočne nevysporiadal so splnením kritérií zásahu do slobody prejavu, ktoré musia spĺňať kritéria legality, legitimacy a proporcionality. Navrhovateľ má za to, že požiadavka zákonnosti zásahu nebola v prejednávanej veci splnená. Predvídateľnosť ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní je podľa názoru navrhovateľa absolútne nedostatočná a je tomu tak preto, lebo samotný systém jednotného označovania programov vyplýva z vyhlášky č. 589/2007 Z. z., a hodnotiace kritériá jednotlivých klasifikácií programov sú formulované príliš všeobecne a nepresne a nezodpovedajú, čo sa rozumie pod rôznymi pojmami ako obscénne vyjadrovanie, obscénne gestá, vulgárny jazyk... V súvislosti s legitimitou zásahu navrhovateľ uviedol, že legitímny cieľ na zásah do slobody prejavu vysielateľa predstavuje v danom prípade - ochranu maloletého diváka. Taktiež nebola podľa navrhovateľa splnená podmienka proporcionality resp. naliehavej spoločenskej potreby na obmedzení slobody prejavu, nakoľko odvysielaný program neobsahoval také informácie, ktoré by boli maloletým divákom starším ako 15 rokov nevhodné. Zásah do tejto slobody, ktorý sa odvíja od ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní iba na základe skutočnosti, že ide o informácie a myšlienky, ktoré provokujú, šokujú či znepokojujú, či už z hľadiska formy alebo obsahu bez toho, aby existovala iná naliehavá spoločenská potreba na obmedzení takejto slobody prejavu z dôvodov ochrany práv a slobôd iných, ochrany bezpečnosti štátu, ochrany verejného poriadku alebo ochrany verejného zdravia a mravnosti v demokratickej spoločnosti nie je prípustný. Záverom navrhovateľ zdôraznil, že proporcionality a naliehavá spoločenská potreba nie je naplnená ani z toho dôvodu, že označovanie programov JSO má vo svojej podstate len odporúčací

charakter, nakoľko zodpovednosť za riadny morálny a psychický vývin maloletých majú predovšetkým rodičia alebo zákonný zástupcovia.

Na základe uvedeného má navrhovateľ za to, že konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu odporcu bolo vadne a protizákonné, konaním odporcu bola vysielateľovi odňatá možnosť konať pred správnym orgánom, vec nesprávne právne posúdila a preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie a zároveň zaviazal odporcu k úhrade trov konania a trov právneho zastúpenia navrhovateľa.

Vo svojom vyjadrení odporcu uviedol, že svoje rozhodnutie považuje za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, rovnako i výšku uloženej sankcie pokuty považuje za plne odôvodnenú. V predmetnom správnom konaní sa riadne vysporiadal s argumentmi navrhovateľa, napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohla mať vplyv na jeho zákonnosť.

K námietke navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia odporcu trvá na tom, že v prípade napadnutého rozhodnutia ako aj v prípade správnych konaní uvádzaných navrhovateľom neexistoval dôvod rozhodovať o týchto skutkoch spoločne v jednom konaní. Takýto záver odporcu podporil aj poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 3SŽ 41/2011 v ktorom uviedol: „.....Aj keď išlo o časovo súvisiace skutky, ktorými bola naplnená tá istá podstata správneho deliktu, podľa ust. § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. nie je medzi nimi dostatočná rovnorodosť skutkových dejov a nie je daná objektívna súvislosť v spôsobe spáchania.....Vzhľadom k tomu, že ide o rôzne tovary a služby, ktoré môžu byť propagované aj odlišným spôsobom a posúdenie určitého konania, či napĺňa znaky správneho deliktu podľa ust. § 38 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. uskutočňuje odporcu správnou úvahou, preto musí posúdiť všetky okolnosti daného prípadu, teda každý prípad posudzovať individuálne.... Senát dospel k záveru, že len samotná skutočnosť, že k opakujúcemu sa porušeniu povinnosti vysielateľa dochádza v programe „Teleráno“ nie je dostatočná na vznik objektívnej súvislosti pokračovacieho správneho deliktu...“ V prípade uvádzaných správnych konaní sa jednalo o časovo súvisiace skutky a o možné naplnenie rovnakej skutkovej podstaty § 20 ods. 4 zákona o vysielaní, avšak odporcu zastáva názor, že medzi nimi nie je daná dostatočná rovnorodosť skutkových dejov a ani objektívna súvislosť v spôsobe ich spáchania. V každom z navrhovateľom uvádzaných prípadov bol skutkový stav, teda odvysielaný obsah iný a teda mohol naplniť iné kritéria pre označovanie programu ako nevhodného a neprístupného pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov definované v § 1 ods. 1 vyhlášky č. 589/2007 Z.z., ktorá okrem iného predpokladá široké možnosti naplnenia kritérií v ňom definovaných z čoho je teda zrejmé, že navrhovateľ sa mohol dopustiť vždy porušenia tohto ustanovenia iným spôsobom. Uviedol, že v prípadoch na ktoré navrhovateľ poukazuje mohol odporcu rozhodnúť len za použitia správnej úvahy, keďže každé konanie predstavovalo osobitný a hlavne odlišný spôsob porušenia povinnosti podľa ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a ich subsumovanie pod príslušnú právnu normu bolo možné len na základe posúdenia konkrétnych okolností každého prípadu. Z toho dôvodu bolo potrebné posúdiť všetky okolnosti daného prípadu samostatne a každý prípad posudzovať individuálne.

V súvislosti s tvrdením navrhovateľa ohľadne namietnutej nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, keď v rámci tejto námietky uviedol rozhodnutia NS SR, z ktorých vyplýva, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času, spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností a v danom prípade sa domnieva že absentuje konkrétny spôsob spáchania skutku, vrátane presnej identifikácie a popisu časti programu, ktoré napĺňali kritéria pre označenie programu vekovou hranicou 18 rokov, sa odporcu nestotožňuje. Práve naopak sa domnieva, že skutok, ktorého sa navrhovateľ dopustil je identifikovaný dostatočne exaktne, tak aby bolo s jeho formulácie navrhovateľovi zrejmé, ktorý skutok sa mu kladie za vinu a za ktorý sa mu ukladá sankcia. Podľa navrhovateľom uvádzanej judikatúry je potrebné, aby skutok nebol zameniteľný s iným skutkom, s čím sa odporcu stotožňuje a uvádza, že výroková časť rozhodnutia je z tohto hľadiska presná a skutok je vymedzený nezameniteľne s iným, nakoľko je uvedený čas spáchania skutku, spôsob spáchania skutku ako aj porušenie ustanovenia - správny delikt. Na podporu svojho tvrdenia upriamil odporcu pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 4SŽ/2/2010 z ktorého vyplýva, že“Z výroku jednoznačne vyplýva kedy, v akej relácii a pod akým názvom bol uverejnený príspevok, ktorého obsah a spôsob spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti a práva na ochranu súkromia v príspevku zobrazenej ženy. Súd vníma rozhodnutie

odporkyne o uvedenom príspevku ako jeden celok a nevidí dôvod na to, aby vo výroku boli jednotlivé závery a prejavy dotknutej osoby prípadne iné zábery výslovne popísané a vymedzené. Podrobnosti uvedené v dôvodovej časti rozhodnutia dostatočne jasne zreteľne identifikujú vytýkaný obsah a spôsob spracovania príspevku...“ Odporca uviedol, že je povinný na základe svojich kompetencií skúmať program ako celok, nielen jeho jednotlivé časti, rovnako je navrhovateľ povinný zohľadňovať vekovú vhodnosť programov a iných zložiek programovej služby a po jej zohľadnení uplatniť jednotný systém označovania. Teda oba subjekty majú povinnosť skúmať a klasifikovať program ako celok a teda aj klasifikačné kritériá napĺňa program ako celok, nie jeho jednotlivé časti. Z tohto dôvodu považuje odporca požiadavku navrhovateľa na špecifikáciu časti programu, ktorá by mala napĺňať kritériá pre označenie programu piktogramom vekovej vhodnosti vo výroku napadnutého rozhodnutia ako iracionálnu, ale najmä bez opory v právnom poriadku SR. Odporca vo vzťahu k námietke navrhovateľa ohľadne dodržiavania právnej istoty a predvídateľnosti práva rozhodovať v rovnakých veciach rovnako a teda správne konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu zastaviť rovnako ako to urobila v konaniach 250-PLO/O-2719/2012, 251-PLO/O-2720/2012, ktoré sa týkali porušenia ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní uviedol, že k zastaveniu konania došlo z dôvodu, že odpadol dôvod konania, začatého na podnet správneho orgánu. V danom prípade však nedospel odporca k záveru o tom, že odpadol dôvod konania ba práve naopak navrhovateľ sa svojím konaním dopustil porušenia ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a preto odporca nemohol konanie zastaviť a námietka vznesená navrhovateľom v priebehu správneho konania bola vyhodnotená ako nedôvodná.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľa týkajúcej sa nezákonnosti získaného dôkazu v správnom konaní, ktorým má byť záznam jeho vysielania rada citovaním ust. § 4 ods. 2, § 58 ods. 1 písm. g/ zákona o vysielaní odporca konštatoval, že zákonodarca explicitne zveril odporcovi právomoc dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie televíznych programových služieb, pričom v súvislosti s efektívnym vynucovaním dodržiavania povinnosti vysielateľa je odporca v prípade ich porušenia oprávnený a povinný ukladať vysielateľom sankcie. Povinnosť vyhotoviť záznam vysielania pre potreby správneho konania vyplýva odporcovi ako správneho orgánu z ust. § 32 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb., navyše rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje podľa ust. § 32 ods. 2 citovaného zákona správny orgán. Odporca vychádzajúc z potreby spoľahlivého zistenia skutočného stavu má za to, že pre plnenie si svojich zákonných kompetencií má k dispozícii záložný systém pre prípad, že by si vysielateľ nesplnil svoju povinnosť a odporcovi by nedoručil požadovaný záznam, čo sa udialo aj v prejednávanej veci. Okrem iného odporca uviedol, že záznam vysielania predmetného programu vyhotovil výlučne pre potreby správneho konania na základe svojej zákonnej kompetencie dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti vysielania televíznej programovej služby a v zmysle ust. § 32 ods. 1, 2 zák. č. 71/1967 Zb. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 5SŽ/18/2011, ktorý uvedený názor potvrdzuje a z ktorého je zrejmé, že ...“ Zo špecifik predmetu dohľadu (§ 3 písm. a) cit. zák.) a jeho rozsahu vyplýva, že pre splnenie daného účelu musí mať odporkyňa možnosť zabezpečiť sledovanie televízneho vysielania (monitoring) aj pomocou technických prostriedkov..., je zrejmé, že zákon s touto činnosťou Rady počítá (zvýšenie počtu pracovníkov v oblasti monitoringu + zakúpenie videotechniky pre monitorovanie). Oprávnenie odporkyne v prípade potreby žiadať o poskytnutie záznamu vysielania aj vysielateľa je teda len ďalším, nie však jediným spôsobom realizácie dohľadu, resp. získania podkladov pre plnenie úloh ďalších úloh odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy.“ Najvyšší súd SR teda jednoznačne konštatoval, že nástroje explicitne uvedené v zák. č. 308/2000 Z. z. na výkon dohľadu, podľa tohto zákona, v žiadnom prípade nie sú jedinými spôsobmi realizácie dohľadu, resp. získania podkladov pre plnenie úloh odporcu v oblasti výkonu štátnej správy. Okrem iného odporca skonštatoval, že obsah vysielania zachytený záznamovým zariadením odporcom nebol navrhovateľom spochybnený, navrhovateľ sa obmedzil iba na všeobecné konštatovanie existencie pochybností o presnosti dôkazu z jeho strany, nevzniesol však žiadnu konkrétnu námietku týkajúcu sa obsahu záznamu. Preto možno jeho námietky v tejto veci považovať za nerelevantné.

K námietke navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieva, že predmetný program neobsahoval hodnotiace kritériá pre jeho označenie ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, preto nebolo potrebné ho označiť inak, ako to urobil navrhovateľ odporca zdôraznil, že odôvodnenie rozhodnutia obsahuje skutočnosti prečo bolo potrebné tento program klasifikovať ako nevhodný a neprístupný pre maloletých divákov do 18 rokov a označiť ho príslušným piktogramom. K tvrdeniu navrhovateľa, že v odôvodnení rozhodnutia sa uvádzajú informácie, ktoré

nevyplývajú zo zisteného skutkového stavu, najmä že akékoľvek prejavy vzájomnej náklonnosti boli prirodzeným prejavom, ktorý však nepredstavoval formu zábavy ako hodnotiace kritérium, odporca uviedol, že „samotná manipulácia reality“ je zrejma už zo samotného formátu a nakoniec aj pravidiel súťaže, o ktorej boli informácie zverejňované samotným navrhovateľom na webovom sídle televízie JOJ a obsahovalo charakteristiku projektu, informácie o účinkujúcich, pravidlá súťaže, videoarchív jednotlivých častí atď., preto tvrdenie navrhovateľa o tom, že prejavy účinkujúcich neboli nijakým spôsobom vyžadované a nepredstavovali formu zábavy sú teda zrejmu zavádzajúcou fabuláciou.

Odporca záverom svojho vyjadrenia skonštatoval, že podmienka legality a legitimacy bola nepochybne naplnená, keď poukázal na požiadavku zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený osobitným predpisom, zakotvená v ustanoveniach zák. č. 308/2000 Z. z., ktorá vychádza z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou nedospelých osôb, a to na základe zákona, konkr. ust. § 20 zák. č. 308/2000 Z. z.. S námietkou nepredvídateľnosti právnej normy konkrétne vyhlášky č. 589/2007 Z. z. sa odporca nestotožňuje a zastáva názor, že uvedený právny predpis je v súlade s požiadavkou, aby regulačné pravidlá boli dostatočne špecifické na to, aby mohli byť legitímne aplikované, ale zároveň dostatočne všeobecné nato, aby pokrývali čo najväčší možný objem potenciálnych situácií, teda aby bol pre všetky regulované subjekty dostatočne predvídateľný. V súvislosti s proporционаlitou slobody prejavu odporca konštatoval, že aplikácia ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní obmedzujúceho slobodu prejavu je teda v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať a v posudzovanom prípade k takému záveru dospela a teda zasiahla do slobody prejavu navrhovateľa. Tento zásah však odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne odôvodnil a uložil navrhovateľovi za jeho konanie sankciu - pokutu takmer na spodnej hranici zákonom stanoveného rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 313-PLO/0-3604/2012, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu na pojednávaní súdu dňa 27. novembra 2013 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č.313-PLO/0-3604/2012 vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že dňa 23. apríla 2012 o cca 15:55 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ program „Hotel paradise“, ktorý klasifikoval ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá „zobrazovanie promiskuitného sexuálneho správania formou zábavy“, „sexuálne scény alebo sexuálne správanie, ktoré sú prezentované ako forma zábavy“, „obscénne gestá“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1 500 EUR. Súčasne vyslovil, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a v zmysle § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí. Odvolanie voči uvedenému rozhodnutiu je predmetom tohto konania, podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p..

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že správny orgán začal správne konania vo veci porušenia ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní v konaniach 225-PLO/O-2719/2012 (odvysielané dňa 24. apríla 2012), 281-PLO/O-3283/2012 (odvysielané dňa 22. marca 2012), 284-PLO/O-3286/2012 (odvysielané dňa 15. marca 2012)

a 16. marca 2012), 286-PLO/O-3288/2012 (odvysielané dňa 19. marca 2012 a 20. marca 2012), 287-PLO/O-3289/2012 (odvysielané dňa 20. marca 2012 a 21. marca 2012), 288-PLO/O-3290/2012 (odvysielané dňa 21. marca 2012), 313-PLO/O-3604/2012 (odvysielané dňa 23. apríla 2012), 271-PLO/O-3052/2012 (odvysielané dňa 17. apríla 2012), ktoré sa týkali rovnakej skutkovej podstaty správneho deliktu, toho istého páchatel'a spojené s objektívnou súvislosťou s jednotiacim zámerom páchatel'a ako v prejednávanej veci za ktoré boli uložené samostatné pokuty. V správnych konaniach 284-PLO/O-3286/2012, 286-PLO/O-3288/2012, 287-PLO/O-3289/2012, 288-PLO/O-3290/2012 vydal správny orgán samostatné rozhodnutia ktoré boli na základe odvolania navrhovatel'a predmetom konaní vedených na Najvyššom súde Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/24/2012, 3SŽ/24/2012, 3SŽ/25/2012 a 5SŽ/25/2012. Rozhodnutia odporkyne č. RP/60/2012, RP/62/2012, RP/63/2012 a RP/64/2012 boli vyššie uvedenými rozhodnutiami najvyššieho súdu zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým záverom, že sa jedná o pokračujúci správny delikt, za ktorý sa ukladá jedna sankcia.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250i a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Podľa ust. § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách, poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi. 7)

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zák. č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí, dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia,

Podľa ust. § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z., na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu 28a)(ďalej len "jednotný systém označovania").

Podľa ust. § 1 ods. 1 písm. a/ až g/ vyhlášky č. 589/2007 Z. z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania, audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú

- a) zobrazenie násillia, najmä zobrazenie krutého ubližovania alebo násilnej smrti človeka, obzvlášť bez pocitov ľútosti, zobrazenie fyzicky týraných osôb alebo psychicky týraných osôb, zobrazenie prejavov skupín s patologickými normami správania, prezentáciu nebezpečných situácií alebo zámerne vytváraného rizika ako atraktívnej formy zábavy,
- b) slovnú agresivitu, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá,
- c) zobrazenie prejavov neznášanlivosti alebo nenávisťi, xenofóbie, rasizmu, náboženskej diskriminácie a neznášanlivosti, násillia voči etnickým alebo iným menšinám, zobrazenie šikanovania,
- d) zobrazenie alebo prezentovanie závislosti, akou je alkoholizmus, fajčenie, drogová alebo hráčska závislosť formou zábavy, zobrazenie používania zbrane ako útočného prostriedku alebo promiskuitného sexuálneho správania formou zábavy,
- e) zobrazenie erotických pomôcok alebo erotických scén, ktoré sú vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém,
- f) sexuálne scény alebo sexuálne správanie, ktoré sú prezentované ako forma zábavy, scény spojené s prejavmi sexuálneho násillia alebo sexuálnymi deviáciami, alebo
- g) zobrazenie zámerne vyvolávajúce pocity strachu alebo úzkosti v žánri horor.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zák. č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 64 ods. 7 zák. č. 308/2000 Z. z., ak bol podaný opravný prostriedok podľa odseku 6 a súd nezruší rozhodnutie rady, sankcia sa vykoná po nadobudnutí právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ak odsek 6 neustanovuje inak. Ak súd rozhodnutie rady zruší a vec vráti na nové konanie, rada rozhodne o sankcii najneskôr do troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu. Uložená sankcia sa vykoná po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ak odsek 6 neustanovuje inak.

Podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z, rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66 387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19 916 eur, ak, nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom 28a) (§ 20 ods. 5),

Podľa ust. § 71 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní 49) okrem ustanovení § 23v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1, zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správneho

poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovie v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci postupoval v súlade so zákonom, vo veci zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, v ktorom svoje právne závery aj náležite odôvodnil. Medzi účastníkmi nebol sporný skutkový stav, ale sporným sa stalo jeho právne posúdenie, keď navrhovateľ zastával názor, že predmetný program nebolo potrebné označiť vyšším stupňom nevhodnosti, tak ako to prezentuje odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia, keďže neobsahovalo hodnotiace kritéria, pre ktoré by ich bolo potrebné uvedeným spôsobom označiť. Navrhovateľ zdôraznil, že prejavy vzájomnej náklonnosti medzi účinkujúcimi v programe nepredstavoval formu zábavy ako hodnotiace kritérium. Z uvedeným sa však odvolací súd nestotožňuje a obdobne ako odporca zastáva názor, že odvysielaný program, ktorého prepis je obsahom administratívneho spisu obsahoval skutočnosti, ktoré naplnili hodnotiace kritéria ako „zobrazovanie promiskuitného sexuálneho správania formou zábavy“, „sexuálne scény alebo sexuálne správanie, ktoré sú prezentované ako forma zábavy“, „obscénne gestá“, pre ktoré bolo potrebné tento program označiť resp. klasifikovať ako nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov a označiť ho príslušným piktogramom. Posúdenie naplnenia týchto hodnotiacich kritérií je vecou správnej úvahy správneho orgánu, pričom úlohou súdu je v takom prípade iba preskúmať, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Odvolací súd konštatuje, že odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedenú správnu úvahu dostatočne jasne a zrozumiteľne zdôvodnil a konštatuje, že posúdenie skutočností majúcich za následok porušenie povinnosti navrhovateľa vyplývajúcej mu z ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní, podľa ktorého je vysielateľ povinný na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu v spojení s vyhláškou č. 589/2007 Z. z., z ktorej z ust. § 1 vyplýva potreba, podľa obsahu, klasifikovať ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov audiovizuálne diela, multimedialne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby, nevybočilo z medzí a hľadísk uvedených zákonných rámcov.

Z odvolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporca sa vysporiadal aj s veľmi všeobecne vznesenou námietkou navrhovateľa, ohľadne zásahu do slobody prejavu, ktorý nespĺňa kritéria zákonnosti, proporcionality a legitimacy, ktoré vyhodnotil ako naplnené, keď konštatoval, že právo na slobodu prejavu je obmedzené osobitnou ochranou nedospelých osôb a to na základe zákona o vysielaní, ktorý vychádza z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin, kedy je táto požiadavka postulovaná Európskym dohovorom o zahraničnej televízii a jednoznačne zakotvená v právnom poriadku SR. Taktiež kritérium proporcionality považoval odporca za naplnené, keď uviedol, že aplikácia ust. § 20 ods. 4 je v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať. Uvedené zdôvodnenie však navrhovateľ nepovažoval za dostatočné a naďalej zotrval na názore, že

uvedené kritéria neboli naplnené, keď v súvislosti s požiadavkou zákonnosti poukázal na to, že predvídateľnosť zákona o vysielaní je nedostatočná a to preto, lebo systém jednotného označovania programov vyplýva z vyhlášky a hodnotiace kritéria sú formulované príliš všeobecne, nepresne a nezodpovedajú čo sa rozumie pod rôznymi pojmami ako obscénne vyjadrovanie, obscénne gestá, vulgárny jazyk., atď.

V prvom rade je potrebné vo všeobecnej rovine uviesť čerpajúc z judikatúry Ústavného súdu SR, že sloboda prejavu a právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa zaručujú každému ako základné právo. Slobodou prejavu sa človeku umožňuje vysloviť alebo zamlčať svoje city, myšlienky a názory. Prostredníctvom práva prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa každému umožňuje dozvedieť sa informáciu, získať informáciu do svojej dispozičnej sféry a v nej informáciu spracovať pre svoju potrebu i potrebu iných, keďže v súlade s ústavou k nemu patrí aj právo informáciu ďalej rozširovať. Vo verejnom záujme sa sloboda prejavu a právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať informácie môžu obmedziť podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR len zákonom. Termínom „zákon“ sa neoznačuje jeden všeobecne záväzný právny predpis so silou zákona, ale neurčitý počet všeobecne záväzných právnych predpisov s definovaným stupňom právnej sily. Zákonné obmedzenie základného práva zaručeného v ustanoveniach čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy je možné, iba ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (mutatis mutandis II. ÚS 28/96). Vychádzajúc z uvedeného je preto pri posudzovaní splnenia požiadavky zákonnosti zásahu vo vzťahu k navrhovateľovej námietke o príliš široko formulovaných hodnotiacich kritériách nutné konštatovať, že aj keď nie je zrejma striktná a vyčerpávajúca legálna definícia pojmov, to neznamena, že ide o pojmy natoľko vágne, aby porušovali princíp právnej istoty zahŕňajúci požiadavku, aby si mohol ich adresát urobiť predstavu o podmienkach, na základe ktorých môže byť aplikované, a tomu následne prispôbiť svoje správanie. Vo vzťahu k naplneniu kritéria proporcionality a námietky navrhovateľa, že nebola naplnená, keďže odvysielaný program neobsahoval také informácie, ktoré by maloletým divákom starším ako 15 rokov nevhodné, odvolací súd konštatoval, že pri posúdení uvedeného kritéria je potrebné brať ohľad na cieľ uvedený v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, čo je ochrana mravnosti a to takým vhodným opatrením, aby došlo k naplneniu uvedeného cieľa. Sankcionovanie navrhovateľa zo strany odporcu za porušenie jeho povinnosti uvedenej v ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní odvysielaním predmetného programu, ktorý obsahoval také informácie, ktoré boli náležité zistené a ktoré vyplývajú z riadne zisteného skutočného stavu je možné hodnotiť a sa javí tak, že uvedené kritérium proporcionality naplnia.

Ďalšou skutočnosťou, ktorá bola medzi účastníkmi sporná bolo posúdenie, či v danej veci ide o čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu alebo o samostatný skutok, za ktorý bol odporca oprávnený uložiť jednu sankciu. Navrhovateľ vychádzajúc z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej sa trestnoprávne princípy v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú a trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy, mal za to, že vzhľadom na nedostatok špeciálnej právnej úpravy v správnom konaní je na základe analógie treba aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, t. j. uloženie jednej sankcie za správny delikt spočívajúci vo viacerých čiastkových útokoch a tým, že odporca konanie navrhovateľa posúdil ako samostatný skutok a nie ako čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu porušil princípy administratívneho trestania a nesprávne vec právne posúdil. Naproti tomu argumentácia odporcu v odôvodnení rozhodnutia je založená na konštatácii o tom, že v danom prípade nie je dôvod rozhodovať o navrhovateľom označených správnych konaniach, v ktorých sa jednalo podľa názoru navrhovateľa o rovnakú podstatu správneho deliktu spojenú objektívnou súvislosťou a jednotiacim zámerom páchatela spoločne, nakoľko skutkový stav je v každom z týchto prípadov odlišný a konanie na základe ktorého vyvstalo podozrenie jeho protiprávnosti mohlo porušiť ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní iným spôsobom, keďže odvysielaný obsah môže byť v každom prípade iný a teda môže naplniť iné kritéria pre označenie programu ako nevhodného a neprípustného pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov definované v ust. § 1 ods. 1 vyhlášky č. 589/2007 Z. z.. Uvedené právne závery odporca podporil aj vo svojom vyjadrení, keď konštatoval, že v uvádzaných správnych konaniach navrhovateľom sa jednalo o časovo súvisiace skutky a o možné naplnenie rovnakej skutkovej podstaty ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní avšak, nie je medzi nimi daná dostatočná rovnorodosť skutkových dejov a ani objektívna súvislosť v spôsobe ich spáchania. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil postup

odporcu, napriek tomu, že skutok posudzoval samostatne a bola mu zaň uložená samostatná pokuta ako zákonný. V prvom rade považuje za potrebné poukázať na znenie ust. § 5 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z. ktoré okrem iného ustanovil, že do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa uvedeného zákona a podľa osobitných predpisov a ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiiu bez oprávnenia. Sankcie zákonodarca upravil v ust. § 64 zákona č. 308/2000 Z. z. s odkazom na správny poriadok (§71). Je nepochybné, že povinnosťou Rady je pri administratívnom trestaní postupovať analógia legis podľa trestnoprávnej úpravy, avšak nie výlučne podľa trestnoprávnych predpisov, nakoľko v konaní musí brať zreteľ a rešpektovať aj platnú právnu úpravu, ktorou zákonodarca upravuje postavenie a úlohy Rady, predovšetkým zákon o vysielaní a retransmisii. Pokiaľ Rada rešpektujúc ust. § 64 ods. 7 zákona o vysielaní nezahrnula do rozhodnutia RP/063/2013 vydaného v správnych konaniach 284-PLO/O-3286/2012, 286-PLO/O-3288/2012, 287-PLO/O-3289/2012, 288-PLO/O-3290/2012 aj čiastkový útok za ktorý bola uložená sankcia v správnom konaní 313-PLO/O-3604/2012 rozhodnutím č. RP/065/2012, ktoré je predmetom tohto konania, postupovala a rozhodla v súlade so zákonom, nakoľko k zrušeniu rozhodnutí Rady, ktoré boli vydané vo vyššie uvedených správnych konaniach dochádzalo postupne. (obdobne pozri napríklad rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Sž/2/2013, 6Sž/19/2012). Z uvedeného dôvodu vyhodnotil preto námietky navrhovateľa za nedôvodné.

Vo vzťahu k ďalším námietkam navrhovateľa ohľadne nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu absencie popisu skutku v spôsobe jeho spáchania vo výroku rozhodnutia a postihnutia odvolaním napadnutého rozhodnutia inou vadou majúcou vplyv na jeho zákonnosť titulom namietnutej autenticity predložených dôkazov, čo ma za následok rozpor s ust. § 34 ods. 4 Správneho poriadku, tieto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné a plne sa stotožňuje s argumentáciou odporcu v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia ako i s jeho vyjadrením k predmetnej veci.

Skutok, ktorý sa kladie navrhovateľovi za vinu je vo výroku rozhodnutia aj podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne jasne a nezameniteľne špecifikovaný, nakoľko je známy čas jeho spáchania, spôsob jeho spáchania ako aj samotný správny delikt a to porušenie ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní. Stotožniac sa s právnym záverom prezentovaným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 4Sž/2/2010 má odvolací súd za to, že aj v predmetnej veci treba odvysielaný program posudzovať ako jeden celok a nie jeho jednotlivé časti a úseky.

V súvislosti s namietnutou nezákonnosťou dôkazu získaného v správnom konaní - záznam vysielania, odvolací súd dáva navrhovateľovi do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 5Sž/18/2011, ktorý sa uvedenou problematikou už zaoberal a teda je nepochybné, že odporca vyhotovil záznam vysielania predmetného programu výlučne pre potreby správneho konania na základe svojej zákonnej kompetencie dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti vysielania televíznej programovej služby a v zmysle ust. § 32 ods. 1 a 2 zák. č. 71/1967 Zb.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru o správnosti a zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 Eur súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb..

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.